

M. Fehérvári Judit

Anyám emlékére

Régi kenyértörések
 lassúdnak, lassúdnak
 alkonyi hangokkal
 nádakkal
 pászkával...
 Szőke a kalászkok
 mézszíne
 kamráink hűvöse
 kútjaink szép vize
 feltáruul
 nem árval...
 Távolban
 gulya is kolompol
 elhalkul, elnémul
 kakas meg bóbiskol
 péklapát elborul
 diófa árnyékol
 kutya sem maszatol...
 „Hol volt,
 hol nem volt...”
 magas Ég bimbaján
 ágaság a világ
 ott lakik nagyapó
 bajsza ősz,
 mint a hó
 ajkain regéket
 daráló
 rózsafalevélen
 épül már a szampó...
 Kovácsló meghajol
 feszület az ajtón
 a patkó...
 Gyí fakó
 nyomodban
 édesded hordócska
 nyakadban pántlika

szüretre, ne haza!
 „Mese-mese más...”
 csillagúton jársz
 láttál három tengert
 tudtad, mi a kender...
 Sarkon forgó menyecske
 dalolj!
 Hajlítsd az éneket
 vedd az új életet
 madárcák,
 gidácskák
 pelyhesek
 cifrázzák a lépted.
 Távolban gőzvonat
 oly gyorsan elsurran
 bokázik a korom
 hamvas a gúnárnyom.
 Karommal öllelek
 vár a tűz ne feledd:
 kemence melege
 világszép szeglete
 csillogó lámpafény
 szakítsd le
 forgács Légy
 Mindenség
 Fényesség
 Békesség
 Magasság
 a
 Szépség!
 Kettőt lépj!
 Gimbes-gombos
 dimbes-dombos
 csárdás a citerás
 Anyám Vagy,
 Muzsikás...

Apám

*„Minden féltve őrzött dolognál
jobban óvd szívedet,
mert onnan indul ki az élet!”
(Préd 4:23)*

Ellobbant feletted az ősz,
fájdalmam torkodig fonta,
pernyemorzsákat hordoz a szél,
neved fűtetlen sírodra kormozta.

Szél szárnyán bukik falevélreszketés
búvik a kuvik,
fut a hazátlan idő
- lomha céda -
keresztet vet egy anyóka
sápadt ajka,

rozzant térde,
madárujja.

Avarcsókot perget a szél,
dalait tölgykoszorú visszhangozza.
Meghajlik a megfeszített szó,
s valahol egy hang
arcod kongatja,
Arcod kongatja.